

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΚΑΡΜΠΟ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ...

ΛΟΥΙΖΕ ΡΑΪΝΕΡ, ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Μιά έρωτική απογοήτευσις τήν ώδήγησε στον κινηματογράφο...)

Η Αυστριακή καλλιτέχνις Λούιζε Ράινερ έπαιξε μέχρι σήμερα σέ δυο μονάχα φίλμ: τήν «Απόδρασι» και τόν «Ο Μέγας Τσίγκφελντ». Όστόσο, στήν πλατεία τής Σάντα Μόνικα, στίς κούρσες τής Σάντα Άννίτα και στό «Γροκαντερό», τό μεγαλύτερο μπάρ του Χόλλυγουντ, δέν γίνεται τώρα λόγος παρά μονάχα γιά τό καινούργιο αυτό «άστερι». Η άμερικανική φιλμούπολις έχει τήν μανία ν' αλλάζει συχνά είδωλα. Στήν Καλλιφορνια υπάρχει κι' ένα χρηματιστήριο «αστέρων», στό όποίο ή μετοχές τής φραουλαίν Ράινερ είνε σήμερα υπερτιμημένες, ενώ αντίθετα παρατηρείται πτώσις τών αξιών τής Γκάρμπο και τής Χέμπουρν.

Στό μεταξύ, ή νεαρά Αυστριακή καλλιτέχνις κρύβεται σ' ένα άπόμερο σπιτάκι, στίς όχθες του Ειρηνικού Όκεανού. Όταν εμφανίζεται σ' ένα ρεστωράν, μέ ύφος τρομαγμένης μαθήτριας, ψάχνει νά βρή καμμιά γωνίτσα, μακριά από κάθε περιεργο και άδιάκριτο βλέμμα. Η περιβολή της είνε άπεριττή και οί τρόποι της άνεπιτήδευτοι.

Όταν ήταν μικρή ή Λούιζε, ό πατέρας της τήν φώναζε Άραπίνα, έπειδή τήν είχε μαυρίσει ό ήλιος, και τήν θεωρούσε κουτή, έπειδή δέν άνοιγε ποτέ τό στόμα της νά μιλήσει... Η μεγαλύτερη εύχαρίστησί της ήταν νά τυλίγεται σ' ένα μεγάλο χρωματιστό σαλι τής μητέρας της. Άπ' όλα, όμως, τά χρώματα προτιμούσε τό κόκκινο και τό κίτρινο. Μιά μέρα φρόντισε νά προμηθευθή μπογιά και νά θάψη τούς τοίχους του δωματίου της κόκκινους και κίτρινους. Ήταν κατενθουσιασμένη από τό κατόρθωμά της. Δυστυχώς γι' αυτήν, ό πατέρας της δέν ένεκρινε τά καλλιτεχνικά γούστα τής κόρης του και, αντί νά τήν συγχαρή, τήν φιλοδώρησε μέ μερικές ξυλιές στό σημείο άκριβώς όπου ή ράχη αλλάζει όνομα.

Σέ ήλικία δεκατεσσάρων έτών, ή μικρή Αυστριακή—ή Ράινερ γεννήθηκε πριν από 22 χρόνια σ' ένα προάστειο τής Βιέννης,—εύτυχισμένη έπειδή μπορούσε πειά νά πηγαίνει όπου θέλει, δέν κατέβαινε σχεδόν διόλου από τό ποδήλατό της. Σχετικά μέ τήν μανία της αυτήν, άφηγείται ή ίδια ότι κάποτε είχε τήν αξίωσι νά μπή σέ μία αίθουσα χορού καθάλλα στό ποδήλατό της!... Από τήν έποχή εκείνη, ή Λούιζε δέν ήταν πολύ φιλάρεσκη. Χόρευε, όμως, στήν έντέλεια. Έξ άλλου, είχε μάτια τόσο έκφραστικά, ώστε ήταν αδύνατο νά μή προκαλέσουν τ' άνδρικά βλέμματα. Η φίλες της δέν μπορούσαν νά καταλάβουν τί εύρισκαν τά παλληκάρια του τόπου στό άγριοκάτσικο αυτό!

Μόλις ή Λούιζε τελείωσε τό σχολείο, οί γονείς της τής έπέτρεψαν νά πάη νά μείνη λίγο καιρό μέ τή γιαγιά της, στή Βιέννη. Η Λούιζε ήταν τότε δεκάξη χρόνων. Μιά μέρα πληροφορήθηκε ότι υπάρχει στήν αυστριακή πρωτεύουσα ένα Όδείο, διευθυνόμενο από τήν διάσημη Λουίζα Ντυπόν. Και άπεφάσισε άμέσως νά έγγραφη στό Όδείο αυτό και νά γίνη καλλιτέχνις.

—“Ημουν διατεθειμένη νά σκοτωθώ άν δέν γινόμουν δεκτή από τήν κυρία Ντυπόν! είπε, μεταξύ άλλων, ή Λούιζε στον συντάκτη ενός άμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού, ό όποιος τής πήρε συνέντευξι. “Ω! δέν πρέπει νά φαντασθήτε ότι ήθελα νά γίνω ήθοποιός από μία ματαιοδο-

ξία, από τήν έπιθυμία νά κάνω τίς φίλες μου νά σκάσουν από τό κακό τους... Κάθε άλλο. Κατάλαβα, όμως, ξαφνικά ότι ήμουν γεννημένη γιά νά γίνω θεατρίνα... Η σκέψις αυτή μέ πλημμύρισε όλόκληρη, δέν μ' άφησε νά συλλογιστώ τίποτ' άλλο...

Παρουσιάστηκε, λοιπόν, στ' Όδείο κι' έγινε δεκτή από μία γραμματέα, ή όποία τής είπε νά περάση μία άλλη μέρα, γιά νά τήν δή ή διευθύντρια. Η Ράινερ άναγκάστηκε νά κάνη ύπομονή. Τέλος, έφτασε ή μέρα τής... κρίσεως. Η Λουίζα Ντυπόν δέν έμεινε εύθυσ έξ αρχής ένθουσιασμένη από τό παρουσιαστικό τής Ράινερ. “Όταν, όμως, τήν άκουσε ν' άπαγγέλλη ένα ποίημα, άλλαξε άμέσως γνώμη. Η παλλομένη φωνή και ή ρυθμικές χειρονομίες τής μικρής μαθήτριας μαρτυρούσαν ότι ήταν γεννημένη θεατρίνα. Και άνέλαβε νά τήν κρατήση κοντά της και νά τήν σπουδάση.

Ο κ. και ή κ. Ράινερ έξεπλάγησαν όταν έμαθαν ότι ή «κουτή Άραπίνα» είχε μεγάλη κλίσι γιά τό θέατρο. Στήν αρχή δέν ήθελαν νά πιστέψουν τήν κόρη τους. “Όταν, όμως, έλαβαν και γράμμα από τήν κυρία Ντυπόν, ή όποία τούς έξώρκιζε νά μη καταστρέψουν τό «ένδοξο μέλλον» του παιδιού τους, συγκατετέθησαν ν' άφήσουν τήν Λούιζε

στήν Βιέννη, έσωτερική στό Όδείο.

“Υστερ' από λίγο καιρό, ή Λούιζε είχε κάνει τόσες προόδους, ώστε ή Λουίζα Ντυπόν τής βρήκε θέσι σ' ένα θέατρο. Η μικρή Ράινερ έκανε ρόλους παιδιών και ύπηρετριών. Μιά μέρα, μπήκε κατά τύχη στό θέατρο αυτό ό διάσημος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχαρτ. Τό έμπειρο και έξασκημένο μάτι του ξεχώρισε άπ' όλον τόν θίασο τήν Λούιζε. Τής πρότεινε νά τήν πάρη μαζί του... Είνε τάχα άνάγκη νά σάς πούμε ότι εκείνη δέχτηκε μέ μεγάλη χαρά τήν άνέλπιστη αύτη, και τόσο τιμητική, πρότασι;

“Ο πολός Ράινχαρτ άπεδείχθη γιά μία άκόμα φορά άλάνθαστος στήν καλλιτεχνική του διάγνωσι. Πριν περάση πολός καιρός, ή Λούιζε Ράινερ θριάμβευε σέ ίψενικούς και σαικεπήρειους ρόλους... Η φήμη της είχε ξεπεράσει τά σύνορα τής Αυστρίας γιά ν' άπλωθι σ' όλόκληρο τόν κόσμο... “Ενα βράδυ, ύστερ' από μία θρι-

αμβευτική παράστασι του γνωστου έργου του Πιραντέλλο: «Έξη πρόσωπα εις άναζήτησιν συγγραφέως», ή Λούιζε δέχτηκε στό καμαρίνι της τήν έπίσκεψι ενός διασημου Άμερικανου σκηνοθέτου, του Κλάρνες Μπράουν, περαστικού τότε από τήν Βιέννη. “Ο σκηνοθέτης τών μεγαλυτέρων φίλμ τής Γκρέτα Γκάρμπο πρότεινε στήν Ράινερ νά τόν ακολουθήση στήν Άμερική γιά νά παίξη στον κινηματογράφο. Η άπάντησις ώστόσο τής καλλιτέχνιδος ήταν άρνητική.

“Όστόσο, ύστερ' από έξη μήνες, ό Μπράουν ειδοποιείτο τηλεγραφικώς από τήν Αυστριακή ήθοποιό ότι δεχότανε τήν παληά πρότασί του. Μιά έρωτική απογοήτευσις έκανε τήν Λούιζε νά αντιπαθήση τήν Βιέννη και ν' άποφασισι νά διαπλεύση τόν Άτλαντικό Όκεανό.

Σήμερα, ή Λούιζε Ράινερ θεωρείται, στήν Άμερική τουλάχιστον, μία από τίς μεγαλυτέρες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου. Τό πρώτο της φίλμ «Η απόδρασις», δέν σημείωσε μεγάλη έπιτυχία. Άλλά τό δεύτερο, «Ο Μέγας Τσίγκφελντ» ύπήρξε πραγματικός θρίαμβος. Η «κουτή Άραπίνα» έπεβλήθη όριστικά στον κόσμο του Χόλλυγουντ!...

Η Λούιζε Ράινερ

(Τελευταία φωτογραφία τής καλλιτέχνιδος)